

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μια ιστορία αγάπης. Ιστορία ώραία και περίεργη. Κατά τας άρχάς του 1600 δύο σύζυγοι από την τάξιν των εύγενών χωρίζουν, σπρύνναι των αγαθών των και του πλούτου των υπό περιστάσεις μοιραίας και τριγυκίας. Ο σύζυγος φαντάζεται την σύζυγον του, άπαθισιαν αυτών αίσθως και άποθανούσαν. Η σύζυγος νομίζει πως ο σύζυγός της εφοιούθη σε κάποια μάχη. "Ετσι άπελπισμένοι και οι δύο καταφεύγουν σε δύο μοναστήρια. Χρόνια περνούν και ή άλήθεια δέν άποκαλύπτεται. Μιά ήμέρα τέλος πιάνει φρονιά το κελί της αυζύγου στο μοναστήρι. Την σβύνουν αί μοναχάι, αλλά έν τώ μεταξυ ένα περιστερί πού ειχε για μόνο της σύντροφο στή μοναξιά της τρομάζει από τιάς φλόγες και φύγει. Πετώ, πετώ τρομαγμένο και φθάνει πού νομίζετε; Σε δύο μοναστήρι πού βρίσκεται ο σύζυγος και πέφτει μέσα στο κελί του!.. Τι σύμπτωσης!.. Τα δύο μοναστήρια, το γυναικειό και το άνδρικό! βρίσκονται στήν ίδια γαλλική επαρχία, άσκείται λέυγες μακριά τό ένα από τό άλλο... Ο σύζυγος βρίσκεται το περιστερί στο κελί του, δ.ν ξέρει από πού προέρχεται, τό πέρνει στα χέρια του, τό χαϊδεύει, και έντός πέντε ή δέκα ήμερών του θεραπεύει την μία φτεροθύγα πού ειχε κει άλλογόν. Το περιστερί είναι καλά πειά τώρα και ζητεί να πετάξει στή κυρία του. Ξέρει να βρη τον αιδέριο δίδμο του γυρ μου. Του δένει όμως στο πόδι πειν τό άρηξη ή πετάξει, ένα του γραμματάκι με διάφορες σκέψεις του άπελπισμένους. Πού θα καταφύγη τό περιστερί; Σε πειά χέρια θα πέση το γράμμα του; Ο μονάζων σύζυγος ούτε τό γνωρίζει κιν! Τέλος τό περιστερί μένει έλεύθερο και φύγει. Πετώ χορρό, διασχίζει τιάς έκτάσεις και φθάει στο μοναστήρι πού έχει καταφύγει ή σύζυγος και κυρία του. Αυή πού τό θεωρούσε χαμένο τό δέχεται με συγκίνηση. Το γεμίζει φιλιά. Βοίσκει την έπιστολή, τη διαβάσει και άπορει. Πού ειχε καταφύγει λοιπόν τό περιστερί της τόσες ήμέρες; Ποιάς έγραψε την έπιστολή; Είναι άνδρας ή γυναίκα; Ο χιοικητής φαίνεται πολύ λεπίος... Την καταλαμβάνει έπιθύμια να λύση τό μυστήριό και άνοίγει άλληλογραφία με τον άγνωστο ή την άγνωστον. Μενίτης τό περιτέ. Αυτό μεταφέρει τιάς έπιστολά. Και οι δύο σύζυγοι άλληλογραφοούν μετά τόνα χρόνια χωρισμού χωρίς να τό ξ ρουν... Πού καταλήγει ή άλληλογραφία αυτή; Θα τό μάθετε άπ' την συνέχεια του παρίντεσ αισθηματικού αναγνώσματος...

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ηδυστυχισμένη περιστεριά μου πετοδες μάγωνια από τον καινό Έτοξία λοιπόν τό παράθυρο τό άνοίγει και έβρυξ. Την άκουσα να χτυπά στο σοτάδι στους κλώνους των δένδρων σιά όποια πενούσε πολλές φορές της ήμέρας παίζοντας.

Με την έλπίδα πως τα γραμάματα θα γυρίση άφρασα άνοιχτό τό παράθυρο. Άλλά δυστυχώς ή ήμέρα πέρασε και δέν την είδα πειά. Τρομαγμένη από τη φρονιά έφρευγε όσο άντεχαν τα φτερά της.

Την άλλην ήμέραν έπιστρέφοντας την κατεδίωξε τό γεράκι, έναντιόν του όποιου σου εξήτης συνδρομήν. Σν την έβράσεις και έγω την ένόμιζα χαμένην, όταν έξαφνα άκούω να χτυπά τον τοίχον με τα φτερά της: "Άνοιξα τό παράθυρο. Και ή περιστεριά έπανήλθε με την δικαιολογίαν την όποιαν και άν δέν έφερε, θα την συγχωρούσα.

Ίδου τό ιστορικόν της "Ιριδος. Αυτό είναι όλο πού θέλεις να μάθης; Δέν έχεις τίποτε άλλο να μ' έρωτήσεις; Ογιάινε, αδελφέ μου ο Κύριος μετά σου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Τη 11 Μαΐου περί τό χάραγμα.

Άλλοίμονο! Η "Ιρις έπανήλθε άνευ έπιστολής αυτήν την φοράν. Πιτσιμιάινει; Είχε τό ύφος περιλπου και κατηφές.

Έσκέφθην τό πράγμα και κατένοησα ότι, δέν θέλετε να μου γράφετε πλέον... Γιατί; Η μήπως είσθε άσθενής; Σάς στέλενο τη τελευταία μου αυτήν έπιστολήν και ή καρδιά μου σφιγγεται.

Θά τύχη άπαντήσεως; Έπρόσπο το λοιπόν να διαζοπή ή άλληλογραφία αυτή, ο σύνδεσμος αυτός ο ίερός, ο όποιος τόσον με πηγαγορούσε;

Το δάκρυ τό όποιον τρέχει αυτήν την στιγμήν από τα βλεφαρά μου, προέρχεται από τα βιάθη της καρδιάς μου.

Άν ήξεύρατε πόσον πάλωχο!

Έπλάσθην διά την κοσμικήν ζωην κ' έν τούτοις τα πλιήματα

της τύχης έναντίον μου ύπήρξαν άλλεπάλληλα. Ημίτησα και επλήγην εις την καρδίαν μου πού εξεχειλιζεν από άγάπην.

Η γη κατέθερεσεν ύπ' τους πόδες μου.

Η άπελπισία με συνέτριπεν.

Έγκατέλειπα την Κοσμικήν ζωην διά να μοιάσω, συντετριμένην, άλογούσαι δεινώς...

Άν ήξεύρατε πόσον ύπέφερα!...

Άλλοίμονο! Αυτό τό γράμμα, τό γράφο για τιν εαυτό μου. Το παρόπινο της λυπημένης μου ψυχής, δέν θα φθάση μέχρις εκείνου Σε σένα "Ιρις λέγω ότι ύποφερο, σε σένα ότι λυπούμαι εδω στή μοναξιά μου, σε σένα λέγω ότι είμαι δυστυχισμένη!

Άλλοίμονον Θεέ μου! Η δικαιούσην πλανιέται πολλές φορές.

Της τιμορίας πού φυλάσσει για τους ένόχους, πέφτον πολλές φορές στους άθώους.

Η λύπαις και ή συμφοραίς, λένε πως εξασφαλίζουν την άλλη ζωή ευτυχισμένη. Άλλά γιατί να τιμωρείται εκείνος πού δέν έκανε ποτέ κακό και πού μόνο άπατήθηξε; Γιατί ή συγγνώμη του Ίησου προς την Μαγδαληνή;

Γιατί ή άρεσις ου Χριστού για την γυναίκα την πλιτζίδα;

Και γιατί ή ασυτηρότης αυτή σε μένα, σε μένα μόνο, Θεέ μου; Άγάπησα, άλήθεια, αλλά και αγαπούντας πιζράθηκα.

Έγεννήθηκα για τη κοσμική και όχι για τη μοναστική ζωή.

Άν άγαπήσα ακολουθήσα τον νόμον πού έσύ έχεις επιβάλλει, τον νόμον επί των ζώων, επί των άνθρώπων, επί των φυτών. Όλα σ' αυτόν τον κόσμο αναπούν. Όλα ζητούν να ένωθούν σε μία ζωή. Τ' αλάκια στα ρυάκια, τα ρυάκια στους ποταμούς, οι ποταμοί στον οκεανό, τ' άστέρια αυτά πού φωτίζουν τον ουρανό, φεύγουν, διαγράφουν στον στερεώμα χρυσές γραμμές και όταν προχωρούν να σβύσουν στον ορίζοντα, ζητούν να σβύσουν στον κόλπο άλλου άστéρος.

Και ή ψυχές μας δέν ζητούν άλλη ψυχή εδω στή γη παρά για ν' αποτελέσουν μαζί της σύνδεσμο έρωτος.

Ω, Θεέ μου! Μιά μόνο στιγμή έγάχηκα σή ζωή μου, όταν βρήκα μια ψυχή ν' αγαπήσω. Μιά ψυχή άδελφή στους πόνοους.

Γιατί πονεμένη ψυχή δέν θέλεις να μοιραστής τη λύπη μου, όπως έγω τη δική σου; Δέν ξέρεις ότι όταν τό βάρος είναι μεγάλο και μοιρασθή φαίνεται λιγότερο;

Τώρα τό χάραμα με προσκαλεί. Με προσκαλεί και σύ Θεέ μου! Έρχομαι σε σένα, έχοχω τη καρδιά μου άνοιχτή για να διαβάσης τί πράξεις έκανα στή ζωή μου. Πέφτω στο βωμό σου με τό μέτωπο στή γη και τα χέρια ψηλά. Θα μείνω έτσι έως ότου με συγγοήσης.

Σν, αγαπημένο μου περιστερί, θα είσαι ο μάργος των σκέψεων της καρδιάς μου!

Σκέπασε με τα φτερά σου τό τυλιγμένο αυτό χαρτί, για να μή τό δούν άλλα βλέμματια και πηγαίνε τό σε κείνον.

Είναι τό τελευταίο μου γράμμα... Θ' άπαντήση;

Πούς τό ξέρει.....

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚΤΗ

11 Μαΐου τό μεσημέρι

Πράγματι έμάντεψες όρθιά πονεμένη ψυχή. Άποφάσισα να μη σου γυαγοράφο. Γιατί ένας άνθρωπος βυθισμένος στον τάφο να επιμένη να βγάλη τα χέρια του από τό νεκρικό του κρεβάτι, χωρίς να τα ύψώνη στο Θεο;

Κάποιο θαύμα μ' έκανε ν' αλλάξω άπόφασι

Τό γράμμα αυτό πού έγραψες για τό εαυτό σου, τό γράμμα αυτό δια του όποιου άνέθετες τη ψυχή σου στα πόδια του Κυρίου το γράμμα αυτό στο όποιο έρομολογείσαι της πίκρας σου, τό γράμμα αυτό λέγω, τό περιστερί τό άπιστο αυτή τη φορά, μου τό έφερον ότι τυλιγμένο. Το διάβασα, συγκινήθηκα, δάκρυσα.. (Άκολουθεί)

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Κρύβω τ'ν έρωτά της

Δέν λέω τ' όνομά της.

Και άν σόζοη ειπ' μόνο ε' Άγαπώ, θι μάθαιναν πως Έκείνη άγαπώ, γιατί Έκείνη μόνο μοζώ ν' αγαπήσω!..

FBN ΚΑΛΑΚΙ